

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΙΟΝ 24. 13 Οκτωβρίου 13.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. 4Θ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Έκδίδεται κατά ΚΤΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Έν Ἀθήναις παρά τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις παρά τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. ἀυστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰουρίῳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτέν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἰονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμὴν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλων γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἔργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγελλομέν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτέν, εὗρισκται τὸ Γαλλικόν περιοδικόν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὀλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὠραίων εἰκονογραφίων — καὶ τιμᾶται, θεμένον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀπὸ τῶν 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἑναλίαν ἑκάστου ἀντίτυπου.

Ὅτις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὕρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει εἶχει δωρεάν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδερίτου.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 23.)

Χωρὶς δὲ νὰ προφέρῃ λέξιν εἰς τοὺς σαρκασμοὺς τῶν ἵπποτῶν, ἐθάψευσε τὴν πυρότριχα γενειάδα του καὶ ἐμειδίασε, σημεῖον, ὅτι εὗρισκε τὴν ὄψιν του ῥοδιώτερον ἕνεκα τῶν συγκληνῶν τοῦ παιγνίου.

— Ἄν καὶ δὲν καταλαμβάνω, Κύριοι, εἶπε μόνον, πῶς εἶναι δυνατόν ἐπὶ τέλους νὰ εὗρεθῶ χαμένος, ἀφοῦ ὀλίγας μόνον ἀτασθαλείας ἔκαμα καὶ ὁ φίλος μου ὀλιγώτερα εὐτυχῆ κτυπήματα, μολαταῦτα ἔχασα καὶ ἄς σκεφθῶμεν τώρα τί θὰ κάμωμεν.

— Αἴ! τί θὰ κάμωμεν εἶπομεν, νομίζω, ὅτι θὰ δειπνήσωμεν, καὶ μάλιστα ὡς πρίγγιπες, ἰδοὺ λοιπὸν τί θὰ κάμωμεν καὶ μεγάλη σκέψις πιστεύω δὲν χρειάζεται, ἐμπρός!

— Μὴν βιάζεσαι, ἀρκούδιον, δὲν πρόκειται μόνον περὶ τούτου ἀλλὰ καὶ νὰ διασκεδάσωμεν.

— Βέβαια καὶ νὰ διασκεδάσωμεν, καὶ καλητέρα νομίζω διασκέδασις δὲν δύναται νὰ γίνῃ παρὰ ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ τρώγειν, ἐκτὸς ἂν θέλετε ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ πίνειν.

— Δηλαδή εὔρες τὴν ἀδυναμίαν μου, καὶ συγκινεῖς τὰ λεπτότερα αἰσθήματα τοῦ στομάχου μου ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ καταλυπεῖ εἶναι, ὅτι καὶ διπλασιαζομένου τοῦ κεφαλαίου, πάλιν δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν Βόσπορον ἀξιοπρεπῶς.

— Λοιπὸν τί μέλλει γενέσθαι;

— Δι' αὐτὸ δὲ τὸ τί μέλλει γενέσθαι, σὰς εἶπα νὰ σκεφθῶμεν καὶ ἰδοὺ πῶς λέγω νὰ γίνῃ νὰ δειπνήσωμεν ὡς πρίγγιπες Ῥώσσοι.

— Καὶ βέβαια, μ' ἀρέσκει ἀρκεῖ οἱ πρίγγιπες σου αὐτοὶ νὰ μὴ ᾔναι φιλάσθενοι, καὶ νὰ μὴ τρέφονται μὲ τὸν ἀέρα, διότι τότε κακὰ δειπνήματα, φίλε μου.

— Ἀπ' ἐναντίας ἀπὸ τὰ προανακρούσματα καταλαμβάνουν οἱ κα-

λοι μουσικοί τὸ μέλος. Οἱ πρίγγιπες αὐτοί, διὰ τὰ κεντήσασαι, ἀρχίζουν τὰ δειπνα των μὲ ἓν εἶδος φαγητοῦ *ζακούσκα* ὡς τὸ ὄνομαζοῦσι.

— Τοῦ ὁποίου ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην, διότι ἐκ προοιμιῶν τίς ὀλίγο, τίς πολὺ ὅλοι μας νομίζω ἔχομεν ὄρεξιν.

— Βεβαίως, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκω καλὸν, ἡ *ζακούσκα* αὐτὴ, ἥτις εἰς ἐκείνους εἶναι ὀρεκτικόν, εἰς ἡμᾶς τὰ χρησιμεύσῃ ὡς *χορταστικόν*, ἂν τὴν παρατείνωμεν ἐπ' ὀλίγον.

— Ἡραϊὰ ἰδέα, Ἡγούμενε, ἂν καὶ δὲν εἰξεύρωμεν ὁποῖου μέρους λόγου ἐστὶ αὐτὴ ἡ *ζακούσκα* σου, ζῶμὸς εἶναι ἢ πιλάφι· τὴν παραδεχόμεθα ὅμως ὑπὸ μόνῃν τὴν ἐποψίν, ὅτι εἶναι φαγητόν, καὶ φαγητόν μὲ τὸ ὁποῖον δύναται τις τὰ χορτάσῃ εὐσυνειδήτα.

— *Ζακούσκα*, κύριοι, εἶναι ὄνομα οὐσιαστικόν, ἂν θέλετε τὰ δμῆσω καὶ ἐγὼ περὶ διὰ γραμμάτου, καὶ σύγκειται, αὐθένται μου εὐγενεῖς, ἀπὸ τὰ ἐκλεκτώτερα ταριχεύματα, δηλαδὴ τριχίας, κατὰ τὸν λογιώτατον, σκώμβρους καὶ τὰ παρόμοια ζυδολαδοκαρυκευμένα, καὶ τὰ ὁποῖα συνοδεύονται πάντοτε μὲ οἶνον ἐκλεκτόν, τὸν σπανιώτατον ῥητηνίτην Ἀττικῆς καὶ Βιωτίας, ἂν καὶ Βαβαροὶ ποθεύουσι.

Τρώγομεν λοιπὸν ὅσα θέλομεν καὶ πίνομεν, ὡς οἱ θεοὶ ἄλλοτε τοῦ Ὀλύμπου, ἄφθονα.

— Φίλε, καθὼς καταλαμῶνάω πρέπει τὰ γευθῆ τις τὴν *ζακούσκα* αὐτὴν, διὰ τὰ ἦναι εἰς θέσιν τὰ τὴν ἐκτημήσῃ· λοιπὸν ἄγομεν, ἄγομεν Ἕλληνας! ἐμπρός! ὀδήγει Προηγούμενε καὶ σοῦ ὑπόσχομαι μετὰ μίαν ὥραν, ὅτε θὰ βασιλεύεις μετὰ τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς φιάλης σου, καὶ θὰ ὀρκίζεσαι, ὅτι ἡ γῆ κινεῖται, καὶ θὰ ζητεῖς γήριγμα διὰ τὰ συκωθῆς τὰ συλλάθῃς τὴν ἐντιμον ρίνα σου, τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ βλέπεις, ἐγὼ σοὶ ὑπόσχομαι τὰ σὲ φέρω τότε μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἐπὶ τῶν ὤμων μου.

— Εὐγε! καὶ ἂν δὲν τὸν φέρῃς τὰ σὲ φέρῃ· ἄγομεν λοιπόν!

Καὶ ἐξῆλθον εὐθὺς τοῦ καφενείου, οἱ ἱππῶται μου, τὸν Προηγούμενον ἐμπροσθοφυλακὴν ἔχοντες· αὐτοὶ δὲ βήματι στεραιῶ ἀκολουθοῦντες κατόπισθεν, ἐφθασαν ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ ὑπ' ἀριθ. . . παντοπωλείου τῆς Αἰολικῆς ὁδοῦ, καὶ ἦν ὥρα ὡς ἡ ἑνδεκάτη τῆς νυκτός· ἐκρουσαν, ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθον.

Εἰσῆλθον καὶ ὁ ὑπῆρέτης αὐτοῦ προθυμώτατος, ἐχαίρησεν ἐδαφιαίως τοὺς ἐν στολῇ ἱππῶτας, καθόσον ἐσπέρα κυριακῆς, εὖρεν αὐτοὺς ἐπὶ μᾶλλον περιπεποιημένους· ἐχαίρησεν καὶ ἀνέμενε, περιεργὸς τὰ ἀκούσῃ τὸ αἶτιον τῆς ἐκτάκτου ταύτης νυκτερινῆς ἐπισκέψεως· τέλος βλέπων, ὅτι ἐπὶ πολὺ δὲν ἐλάμβανε προσταγὴν, διότι οἱ ἱππῶται κατώπτειον τὰς θέσεις τοῦ πεδίου εἰς τὸ ἐσκόπουν τὰ στρατοπεδεύσασαι, ἠρώτησε.

— Καὶ μὲ συγχωροῦν τὰ ἐρωτήσω τί ἀγαποῦν οἱ αὐθένται μου; θέλουν

— Καφὲ τῆς Μέκκας;

— Ζάχαρι τῆς Ὀλλάνδης;

— Βούτυρο τῆς *Ρούμελης*;

— Τυρὶ τῆς *Λιάκουρας*;

— Σαρδέλα ὡσάν εὐμορφη κοπέλλα;

— Παλαμιδα ὡσάν καμήλα;

— Καπνιστὰ, αὐγοτάραχο, χαβιαράκι; ...

Τέλος κἀνένα ὀρεκτικὸ ἢ ἓνα δὺ δακτυλάκια ῥητζηνάτο τὰ ξεπλύνουν οἱ αὐθένται τ' ὀδόντων; ἔχω ἓνα γιοματάρι, θεῖο πρᾶγμα!

— Διάβολε! γλῶσσα, νομίζεις, ὅτι κρατεῖ κατάλογον.

Αἱ! θὰ ἰδοῦμεν, κἀτι θέλομεν. Πλὴν ἐν πρώτοις, δὲν εἶναι δυνατόν τὰ καθήσωμεν εἰς τι μέρος, ἐκεῖ εἰς κἀμμιά γωνιά!

— Μετὰ χαρᾶς, αὐθένται μου, ἀκολουθεῖτε με· καὶ πρὸς τὸ βάθος τοῦ παντοπωλείου ἠγέρθη ἐν παραπέτασμα καὶ παρουσιάσθη τὸ ἐξῆς θέαμα.

Μία τράπεζα κατέχουσα τὸ ὅλον μῆκος δωματίου, αὐτινος αἱ τρεῖς πλευραὶ ἐκοσμοῦντο ἀπὸ παντὸς εἶδους καὶ μεγέθους οἰνοβαρελίων, τῶν ὁποίων ἡ πνευματώδης ἀτμοσφαῖρα, εἰς σφαῖραν ἠδύνατο τὰ μεταβάλλῃ καὶ τὴν ἰσχυροτέραν κεφαλὴν, ἂν ἐρρίψοκινδύνευε τὰ διαφιλονεικῆσθαι μετ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα.

Ἐπὶ δὲ τῆς τραπέζης ταύτης, ἥτις συνέκειτο ἐκ δὺ ξυλίνων τριπόδων καὶ τριῶν ἀκατεργάστων σανίδων κατὰ μῆκος ἐπικαθηλωμένων, ἔκειντο συντρίμματα πολλὰ κυπέλων, καὶ σωροὶ κακκάλων, μαρτυροῦντα τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐφ' ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς· ποῦ καὶ ποῦ δὲ κεφαλαὶ σκώμβρων καὶ ἀρυγγῶν ἐπήγοντο εἰς ἄφθονον ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἐχύθη, φαίνεται, ἐκ τοῦ ἐκεῖ ἀνεστραμένου μέτρου ὀκᾶς.

Πρὸς τὴν ἔσω γωνίαν τῆς τραπέζης ἐκεῖ ὑπὸ τὰς ἐπάλλξεις τῶν βαρελίων, ἔκειτο ἄνθρωπος πρυνῆς, ῥέγγων τῆς κρεπάλης τὸν λήθαργον, καὶ κρατῶν εἰσέτι ἀνά χεῖρας τὴν κεφαλὴν μιᾶς ἀρύγγας καὶ ἐν ποτήριον πλῆρες ἐνώπιόν του, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόφθασε, φαίνεται, τὰ ἀποτελειώσῃ, προσβληθεὶς κατακέφαλα καὶ μείνας εἰς τὸ πεδίον τῆς μεθομάχης. Αὐτὸ ἐμαρτύρουν τὰ πρᾶγματα καὶ ἐβεβαίουν τοῦ ὑπῆρέτου οἱ λόγοι.

— Αὐθένται, ἔλεγε, μιὰ στιγμή παρακαλῶ, λάβετε ὑπομονὴν τὰ καθαρῶς αὐτὸ τραπέζι· μερικοὶ λεβέντες διεσκέδαζαν ἀπὸ τὸ πρῶτ, καὶ μόλις τῶρα ἐτελειώσαν, ἀφοῦ ὅμως ἐτελειώσαν ὀλόκληρον αἶγα ψητὴν, καμμιὰ σαρανταριά σκωμβριά καὶ ἀρύγγαις, καὶ μόνον τριανταεὶς ὀκάδες ῥητζηνάτο ἔπιαν.

— Διάβολε! τίποτε· καὶ ἦσαν πολλοί;

— Τὸ ὅλον ἐξ καὶ ἡ εὐγενεία του, ὁ ὁποῖος ἐστάθη ἀδύνατον τὰ ὀρθοποδήσῃ, ἐπτά.

— Ἦ, χαρᾶς τὴν ὄρεξιν! ἐπεφώνησεν ὁ Προηγούμενος.

— Καὶ ἴσως ἀκόμη ἤθελε τὰ πίνουν, αὐθένται μου, ἂν εἶχαν τὰ τρώγον, ὑπέλαθεν ὁ ὑπῆρέτης, καὶ ἐρρίπτε καταγῆς, μετὰ θορύβου, τοὺς σωροὺς τῶν λειψάνων, κόκκαλα πολλὰ, τὰ ὁποῖα σοὶ ἔδιδον τὴν ἰδέαν, ὅτι θηρία εἶχον διέλθει ἐκεῖθεν.

— Μὴ, σὲ θεὸ σου παιδί, μὴ κἀμνης ταραχὴν καὶ ταραξῆς τὴν ἡ-

συχίαν του τρισευτυχισμένου αυτού ανθρώπου· ιδέτε, τὸν καλότυχο, πῶς κοιμάται, ὡς τὸ ἀρνίον, εἶπεν ὁ Παπουλάκος.

— Διάβολε, ἀρκούδιον, ἤκουσες τί τρομερὸ φαγὶ καὶ πιωτὶ;

— Ἡ συνήθεια, ἡ συνήθεια ἕγχε Προηγούμενε· καὶ ὁ μακαρίτης Ἀριστοτέλης δὲν εἶχε λάθος, ὅταν ἔλεγε τὸ ἀπομνημονευθὲν ἐκεῖνο ῥητόν— ἐκ τοῦ τρώγειν τὸ τρώγειν πορίζεται καὶ ἐκ τοῦ πίνειν τὸ πίνειν.— ἀλλὰ σὺ, ποῦ ἀνέγνωσες ποτέ σου φιλοσοφίαν.

Ἡ παρωδία αὕτη ἐκίνησε τὸν γέλωτα τῆς ἱπποτικῆς ἀνοδοδέσμης.

— Διότι εἰς τὰς ἡμέρας μας ἀκμάζει ἡ φιλοσοφία, ἐφώνησάν τινες— διὰ τοῦτο δὲν ἔχει πέρασι ἡ φιλοσοφία.

— Σιγαλότερα, κύριοι λαλεῖται, διότι ἰδοὺ ἐταράξατε τὸ ἡδύτερον ἴσως ὄνειρον τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἤρχησε νὰ ταράσσεται.

— Ἄφες τὰς φιλανθρωπίας σου, Παπουλάκε μου, καὶ σεῖς, κύριοι, οἵτινες ὑψώσατε τὴν ἐντιμον ῥίνα σας γύροθεν ὡς κυνηγετικοὺς κύνες, πλησιάσατε καὶ εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, εἶναι δυνατόν νὰ γευθῶμεν τὴν ζακουσκα μας ἐνταῦθα, καὶ νὰ ὑψώσωμεν ἡμεῖς οἱ ἱππόται, τρώπαια δόξης ἐπὶ τῶν ἐρριπείων μιᾶς αἰγός; ποτὲ! κύριοι, δὲν θὰ ἦναι τόσον ἐνδοξόν ἔπειτα δὲν εἰςέρω πῶς, ἀλλὰ μὲ καταλαμβάνει ἡ μεθυμένη ἀτμοσφαῖρα τῆς οἰναποθήκης αὐτῆς, καὶ ἀρχίζω νὰ περιπίπτω εἰς ἐκστάσεις.

— ἔχετε δίκαιον, κύριε Δουζ, ἂν καὶ ἐλησημονήσατε νὰ προσθέσετε, ὅτι ἡ νύξ εἶναι ἀρκετὰ προχωρημένη, καὶ μὰ τὴν ἰδέαν, διόλου, μὰ καθόλου δὲν νοστιμεύομαι νὰ ἀνταλλάξω χαιρετίσματα μετὰ τῆς ἐφίππου ἀστυνομίας, τῆς ὁποίας, χωρὶς ἄλλο τὴν στιγμήν αὐτήν, τὸ ὄψιον εἶναι προσκολλημένον εἰς τὸν τοῖχον τοῦτον καὶ ὁ ὀφθαλμὸς διαπερᾶ τὸ πάχος αὐτοῦ, μόνον κάλλιον νὰ πάρωμεν ὅ,τι θὰ πάρωμεν καὶ νὰ διευθυνθῶμεν ἐφοδιασμένοι μὲ τὴν ζακουσκα μας, διὰ νὰ κατασκηνώσωμεν ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ Ἡλύσια, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων καὶ τὴν φωνὴν μας αὐτὴν δυνάμεθα νὰ τονίσωμεν εἰς τὸν ἦχον τῆς πλάσκας μας καὶ νὰ συνομβώσωμεν, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, χωρὶς τῆς ἀστυνομίας ἢ περυσία νὰ μᾶς κολάσῃ. Τί ἀποκρίνεσθε ἄρχοντες;

— Ἐγὼ ἀποκρίνομαι, Παπουλάκε μου, ὅτι καλὰ καὶ ἅγια εἶναι ὅσα λέγεις, ἀλλὰ τὸ καλῆτερον εἶναι νὰ ἀφήσῃς τὰς μεμψιμοιρίας, διότι ἀφοῦ κατορθώσαμεν νὰ εἰσελθῶμεν ἅπαξ εἰς λιμένα, θὰ ἦναι ἀσύνητον, ἀγαπητέ μου, νὰ ἐξέλθωμεν μὲ κενὸν στόμαχον ὅσον διὰ τὴν εὐγενεῖάν μου, οὔτε ἐν βῆμα δὲν κάμνω—καὶ εἰςέρετέ το.

— Ἀρκούδιον!

— Τί ἀρκούδιον! τὰ μελετημένα σχέδια τῶν διασκεδάσεων, ἀποτυχάνουν συνήθως· εἶναι καθὼς οἱ γεγραμμένοι λόγοι τῶν Δασκάλων ἐνῶ τὰ ὑπὸ τὰς στιγμιαίας ἐμπνεύσεις πραγματοποιούμενα, εἶναι καθὼς τῶν ποιητῶν τὰ ἐκπονήματα. Τί σκέψις καὶ μεμψιμοιρία! ὄχι ἐδῶ ἀλλ' ἐκεῖ ἔχεις ὄρεξιν; δίδεις, λαμβάνεις καὶ τὴ δουλειά σου— ἔπειτα ὅταν πεινᾷ τις δὲν ἐκλέγει τὴν θέσιν καὶ τὰ φαγητά.

— Χά! χά! χά! εἶσαι τρομερός.

— Χαχανίζετε, κύριοι, ὅσο θέλετε, ἐγὼ ὅ,τι αἰσθάνομαι σὰς συμβουλεύω, καὶ μάλιστα ἀρχίζω ἂν θέλετε, τὰ παραδείγματα.

Αἱ! σὺ παιδί! ἔλα ἐδῶ· φέρε μας μία ζακουσκα, μὰ καθὼς πρέπει, μὲ ὑπόληψι—ψωμί νωπὸ—καὶ ὀλίγο κρασί ἀπὸ τὸ παινεμένο σου.

— Αὐθέντη, ὅσο ἀπὸ τὸ κρασί θὰ εὐχαριστηθῆτε, ἀλλὰ ἡ ματζούκα τί χρειάζεται;

— ὦ! ματζούκα! χά! χά! χά! νόστιμο· καλὴ ζακουσκα, ζακουσκα!

— ὦ! ναί μὲ συγχωρεῖτε, εἶδες ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν σὰς ἐκατάλαθα· δὲν ἔχομεν πλέον ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄρατο πρᾶγμα, ἐσώθη αὐθένται μου.

— Διάβολε, Προηγούμενε, ἔχεις σκοπὸν νὰ μὲ πεθάνῃς τῆς πείνας! φρόντισε νὰ εὐρῆς τὴ ζακουσκα, διότι—ἔτσι μὲ φέρνει ἡ πείνα μου νὰ ἀρπάξω τὴν ματζούκα.

— Χά! χά! χά! ἐκατάλαθα, ὅτι εἴμεθα νοστιμώτατοι καὶ ἂν ἤτο κανεῖς νὰ μᾶς ἐλέη, βεβαίως ἤθελε ξεκαρδιοσθῆ νὰ γελά.

— Ἄκουσε, λέγει ὁ Προηγούμενος, πρὸς τὸν παῖδα τοῦ παντοπωλείου, ὅστις ἤρχησε νὰ στενοχωρεῖται, βάλε εἰς ἓνα πινάκι καθαρὸ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλμυρά ὁποῦ εὐρίσκονται ἐδῶ, πλὴν ἂν ἦναι καλὰ;

— Διὰ Σουλτάνο, αὐθέντα.

— ὦ! μοναρχικὸς εἶναι ὁ διάβολος, εἶπε σιγαλὰ ὁ Παπουλάκος πρὸς τὸν πλησίον του.

— Μ' ἀρέσει· διότι τοῦτο θὰ εἰπῆ, ὅτι εἶναι καλὸς ὑπηρετῆς, καὶ ἀναγνωρίζει ἓναν αὐθέντην, ἓνα Κύριον.

— Σοῦ εἶπα χιλιάκις, μὴ θέλῃς νὰ μὲ πειράξῃς, ἀφοῦ εἰςέρεις, ὅτι θυμῶν μέχρι μανίας, ὅταν ἀκούω νὰ ἀναγνωρίζῃς μὲ τόσην πεποίθησιν ἓναν αὐθέντην, ὡς ἂν ἔλεγες ἓνα θεόν.

— Σχεδὸν τὸ αὐτὸ εἶναι, πλὴν κατὰ δεύτερον λόγον, διὰ νὰ εἴμεθα χριστιανοί.

— Πλὴν, μὰ τὸν Χριστὸν, εἶσαι τρελλὸς, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐκήρυξε τὴν ἰσότητά, καὶ τὸ εὐαγγέλιόν του ρίπτει κατὰς κατ' ἐκείνων, οἵτινες σφετερίζονται θεῖα δικαιώματα καὶ διατρέφονται εἰς τοὺς ἰδρωτάς τῶν ἄλλων· ἐνῶ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι ἐπιχέονται πρὸς τὸν λαὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἐφθασε νὰ λατρεύῃ τὸν θεὸν καὶ τὴν ἰσότητά.

— ὦ, ναί! καταλληλοτέρα θέσις, δὲν εὐρίσκετο ἀπὸ τὸ παντοπωλεῖον τοῦ . . . διὰ νὰ φυλονικησεται περὶ ἰσότητος, περιμείνατε τοῦλάχιστον, ὅταν δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον οὔτε νὰ φάγωμεν, οὔτε νὰ πῶμεν διὰ νὰ σὰς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ νὰ χειροκροτήσωμεν ἢ νὰ συρίζωμεν ὅπως ἡ χρεία τὸ καλέσῃ.

— Προηγούμενε, ἀντὶ νὰ προσέχῃς τί λέγουν οἱ ἄλλοι, πρόσεξε μὴ λησημονήσωμεν τίποτε καὶ ἡ σύνθεσις τῆς ζακουσκάς μείνη ἑλλειπής.

— ἔχεις δίκαιον, ἀρκούδιον· παιδί! φέρε γρήγορα καὶ ὀλίγο χαβιάρι μαῦρο.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Δέσποτά μου, Δέσποτα! Ξύπνα, Ξύπνα! Θά σου δώσω ἕνα νέον σπουδαῖον, μίαν εἰδησιν πολλὰ εὐάρεστον· δίδω, δίδεις· τί μοῦ δίδεις; ἐφώναζεν ἔν πρωτὶ τὸ δαιμονισμένον δαιμόνιον, πρὸς τὸν Ἀβδηρίτην, ὅστις χασμῶμενος καὶ τρίβων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξεγείρετο τῆς κλίνης.

— Μίαν εἰδησιν εὐάρεστον! ἕνα νέον σπουδαῖον, ἐπανελάμβανεν ὁ γέρον.

— Ναί; καί! τί μοῦ δίδεις νὰ τὸ εἰπῶ;

— Ὑπάγε ὀπίσω μου Σατανᾶ!

— Ἴδου καὶ ὀπίσω σου· καὶ τὸ δαιμόνιον ἔκαμε μίαν στροφήν, πλὴν τί μοῦ δίδεις νὰ τὸ εἰπῶ;

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὸ εἰπῆς.

— Λοιπὸν τί μοῦ δίδεις νὰ μὴ τὸ εἰπῶ.

— Ἐκατάλαβα, ὅτι σήμερον εἶσαι εἰς ταῖς τρέλλαις σου καὶ θά τὰ χαλάσωμεν.

— Ἀπεναντίας, ἐγὼ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ὠφεληθῆς τῆς προθυμίας μου, καὶ ἀντὶ τὰ χαλάσωμεν, νὰ τὰ συμβιάσωμεν· διότι μήτε εἰς ἐμέ συμφέρει τόσον, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν σου λέγω, οὔτε εἰς σέ, γέροντά μου, δι' αἰτίας σφόδρα πολιτικάς. Ἐνούτοις μὴν εἶσαι φειδωλὸς, πρόκειται νὰ δώσης πάντοτε κᾶτι τι, τὸ εἰπῶ ἢ δὲν τὸ εἰπῶ.

— Λοιπὸν εἰπέτο κάλλιον καὶ σέ δίδω μίαν ἡμέραν ἀναπαύσεως· τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ μὴ πηδήσης, οὔτε ἀπὸ τὸ ἕν σου πλευρὸν εἰς τὸ ἄλλο.

— Ὅχι δά! ἐγὼ ἤθελα σοῦ ζητήσῃ μίαν ἡμέραν πλήρη ἐνεργείας, νὰ τρέξω ἐδῶ, νὰ τρέξω ἐκεῖ· νὰ σκαλίσω καρδίας τρυφεράς, νὰ ἀνοίξω κεφαλὰς ἰσχυράς, νὰ μάθω ἐρωτικά μυστήρια, πολιτικά μυστήρια· νὰ παίξω μέ τινας ἐργολάγους σπουδαίους, νὰ γελάσω μέ τινας διπλωμάτας ἀστείους· νὰ ἀποφενάκισω τὸν Ἥλιον (τὴν Ἐφημερίδα δηλαδὴ) καὶ νὰ κλέψω τὴν Ἑλληνικὴν γραμματικὴν τῶν· νὰ μουντζουρώσω τὴν Ἑλπίδα τὴν δίγλωσσον, καὶ νὰ κάσω τὸν Ἰησοῦτην Αἰῶνα· νὰ μεταβάσω τὴν εὐπιστον καὶ γηραιὰν Ἀθηνᾶν, καὶ νὰ σταματήσω εἰς ἕν σημεῖον τὴν Ἀνατολήν· νὰ γαργαλίσω ἕνα βαθμὸν ἔτι τὴν Μέρμναν, καὶ νὰ συμβιάσω τοὺς δύο Φιλοπάτριδας· νὰ θερμάνω τὸν Φιλελεύ-

θερον, καὶ νὰ φέξω εἰς τὴν Αὐγὴν· νὰ κόψω τὴν μίαν πτέρυγα τῆς Φήμης, διότι πολὺ πετᾷ, καὶ νὰ τὴν χαρίσω εἰς τὸν Διογένην· νὰ δώσω βράβδον εἰς τὸν Ἀνεξάρτητον, καὶ νὰ ἀλατίσω τὴν περιοδικὴν Πανδώραν.

— Αἶ! ἀρκεῖ.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ· νὰ πηδήσω τέλος ἐδῶ, νὰ πηδήσω ἐκεῖ, χιλίων εἰδῶν πηδήματα, ὅπου ὁ κόσμος νὰ φωνάζῃ, τοῦ Διαβόλου τὰ πηδήματα!

— Ἐχε ὑπομονὴν, ἴσως ἔλθει μία ἡμέρα, ἀλλὰ τὸ νέον τὸ σπουδαῖον, τὴν εὐάρεστον εἰδησιν;

— Κύψε, κύψε, νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ τοῦλάχιστον μυστικά, εἰς τὸ οὖς. *Θὰ παύσουν τὸν ἕνα συντάκτην τῶν πρακτικῶν τῆς Γερουσίας!!!* ἐφώνησε τὸ δαιμόνιον δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμῶνων του.

— Ἄ! μὲ ἐκαύφανε· τὸν πτωχόν! καὶ διζτί; ἴσως παραιτεῖται διότι πάσχει.

— Ὅτὸν παύειον, πλὴν ὄχι τὸν φουστανελλοφόρον, ἐπρόσθεσε τὸ δαιμόνιον.

— Λοιπὸν τότε θά παύσουν ἐμεῖ, διότι ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος εἴμεθα· μὲ πειράζεις Σατανᾶ!

— Νὰ μὴν σέ χαρῶ, ἂν λέγω ψεύματα.

— Πρόσεξε καλὰ, διότι, ἂν ἦναι πειρασμὸς σου, θά σέ κλείσω ἐπὶ ἐλόκληρον ἑβδομάδα εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Καμπούρογλου.

Τὸ δαιμόνιον ἐβρίγησε καὶ ἔσυρε μίαν ἐπιστολήν ἐκ τοῦ κόλπου του· ἀνάγνωσε, εἶπε, καὶ ἰδὲ, ἂν πρέπει νὰ μὲ κλείσης εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Καμπούρογλου ἢ νὰ μὲ καθήσης εἰς τὰ Λουκούλια δειπνα του.

Ὁ Ἀβδηρίτης ἀνεγνώσε τὰ ἑξῆς:

Καλέ μου Ἀβδηρίτα!

« Ἄγγελος κακῶν σοῦ γίνομαι βέβαια, καὶ τὸ καταλαμβάνω, ἀλλὰ δὲν θά τρομάξῃς νομίζω, ἂν ἀναγνώσης εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, (ὅτι προσπάθεια γίνεται πολλὴ καὶ μεγάλη νὰ ἀναθέσωσιν εἰς ἄλλον τὴν σύνταξιν τῶν γερουσιαστικῶν συζητήσεων) διότι πιστεύω, ὅτι τὸ δαιμόνιον σου, τὸ πανταχοῦ παρὸν, θά εἶχε τὴν φροντίδα νὰ σέ εἰδοποιήσῃ

— Αἶ καλὰ! τὸν Ἀβδηρίτην μου ἴσα ἴσα δὲν ἤθελα εἰδοποιήσῃ. ὑπέλαβε τὸ δαιμόνιον — ὁ Ἀβδηρίτης ἐξακολούθησεν — « ἀφοῦ εἶχε τὴν καλοσύνην

— Καὶ βέβαια εἶχα τὴν καλοσύνην.

— Μὴ μὲ διακόπτῃς!

« Ἀφοῦ εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ σέ ἐκθέσῃ εἰς τὰ πηδήματά του, καὶ νὰ σέ ἐμπερδεύσῃ εἰς τὴν οὐράν του, εἰς τὰ καπέλλα εἰς ταῖς καρδέλλαις τῶν γυναικῶν· καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαμβάνῃς, νὰ λέγῃς ἕν καλημέρα τῶν ὑπουργῶν, τόσα πολιτικά πράγματα, ὥστε νὰ σέ χαρακτηρίσωσιν ὡς σφόδρα ἀντιπολιτευόμενον

— Μὲ συγχωρεῖ, ἡ εὐγενεία του, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει τί λέγει.

— Πολύ καλά εἰξεύρει τί λέγει, διότι βλέπει τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πηδῆμάτων σου καὶ ὄχι τὴν ἀφορμὴν.

« Τὸ κυριώτερον ὁμῶς καὶ οὐσιωδέστερον πάντων εἶναι, φίλε μου ὅτι μία μερὶς τῶν κυρίων Γερουσιαστῶν σὲ παρεξήγησε μέχρις ἀδικίας, πιστεύουσα ἐκ προκαταλήψεως, ὅτι προσβάλλεις ἐσχάτως μάλιστα εἰς ἕν σου περὶ Ψαριανῶν ἄρθρον, προσέβαλες, λέγει, τὸ πρόσωπον ἐνὸς Γερουσιαστοῦ σὺ δὲ ὑπάλληλος τῆς Γερουσίας, δι' ἧς ἡ κεφαλὴ σου ζητεῖται ἐπὶ πίνακος, καὶ λάβε τὰ μέτρα σου »

Ὁ Γνωστός σου φίλος. *

Ὁ Ἀβδηρίτης μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σύννου, καὶ τὸ δαιμόνιον ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἐταστικόν, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ διακόψῃ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην σιωπὴν, ἧτις ἐπισυμβαίνει ὁμοίᾳ εἰς τὸ πλῆθος, ὅτε σπουδαῖον ἄκουσμα κρατεῖ αὐτὸ ὑπήκουον.

— Πολύ καλά, εἶπεν ἐπὶ τέλους.— Δαιμόνιον! δός μοι τὰ ἀναγκαῖα πρὸς γραφήν.

Τὸ δαιμόνιον ὑπήκουσε, καὶ ἔτεινε τρέμουσαν χεῖρα πρὸς τὸν Ἀβδηρίτην.

— Δέσποτα! εἶπε μὲ φωνὴν κλαυθμηρὰν, Δέσποτα μὴν αὐτοχειριασθῆς . . . μὴν ἀπελπίζεσαι.

— Νὰ μὴν αὐτοχειριασθῶ; ἀπηλιπισμένος σοῦ φαίνομαι;

— Νομίζω . . . ἀπεκρίθη μετὰ λιγμοῦ τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐν δάκρυ ἀλώπεκος, κατέπεσε τοῦ πονηροῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Μὴ μείνω ὄφρα νὸς θὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνείδησις, ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία.

— Ἠσύχασε, ἡσύχασε εὐαίσθητέ μου, καὶ τόση δὲ πάλιν δυστυχία δὲν συμβαίνει.

— Λοιπὸν, ἂν θέλῃς νὰ παρηγορηθῶ, καὶ μετ' ἐμοῦ ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ ἰδιωτικὴ κοινωνία, ρίψε, ρίψε τὰ θανατηφόρα αὐτὰ ὄπλα, τὸν κάλαμον καὶ τὸν χάρτην τῆς δημοσιογραφίας, τὰ ὁποῖα καθίστανται τρομερὰ εἰς χεῖρας ἐνὸς πολιτισμένου ἀνθρώπου, ὅταν ἀποφασίσῃ μετὰ τόλμης καὶ αὐταπαρνήσεως νὰ καταδιώκῃ τὴν κηλίαν μέχρι διανοσίας. Διὰ τοῦτο βλέπεις, ἡ σημερινὴ καλιτικὴ νὰ τὰ ἀποστρέφεται, νὰ τὰ μισῇ μέχρις ἐξοντώσεως. Εἶδες, ὅτι τὸ ὄραϊον φύλλον κατεπτοῖθη εἰς τὴν ἐμφάνισίν μου καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἔλαβε τὰ μέτρα του, διότι εἶναι ἄρκετὰ πολιτισμένος φαίνεται, ὥστε ἐφοβήθη μὴ δολοφονηθῇ εἰς τινα ἀκροβολισμόν του μετ' ἡμῶν διότι μᾶς ἐξέλαβον, σὲ μὲν ὡς ἄνθρωπον ἄγριον καὶ χωρὶς καρδίας, ἐμὲ δὲ πραγματικὸν δαιμόνιον μὲ κέρατα καὶ μὲ ὄνυχας κακοποιούς. . . . μολονάτι δὲν ἔχουν καὶ ἄδικον, διότι καὶ ἐγὼ, ὅταν εἶδα σὲ, πρὸ ὀλίγου, νὰ συνοφρωθῆς ἄγρια, ἐφοβήθη μὴ φονεύσῃς τινα ἢ μὴν αὐτοχειριασθῆς δι' αὐτῶν.

— Ὄχι δά! ἕως ἐκεῖ ὁ σκοπός μου ἦτο νὰ ἀπαντήσω μόνον πρὸς τὸν φίλον, ὅστις εἶχε τὴν καλοσύνην (ὄχι βέβαια ὡς σὲ) νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ τί διατρέχει εἰς τὸν διπλωματικὸν κύκλον περὶ ἡμῶν. Κάθησε λοιπὸν

καὶ γράφε, ἐνῶ θὰ σοῦ ὑπαγορεύω σύντομα, σύντομα, διότι καταλαμβάνεις, ὅτι θὰ ἔχωμεν καὶ πηδῆματα, ἀξιότιμε φίλε μου.

Ἀγαθὲ μου φίλε!

« Ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις ἐνόησα τὴν ἀγαθὴν σου προαίρεσιν καὶ συνεινήθην εἰς τὰς φιλικὰς ὑπὲρ ἐμοῦ προσπάθειάς σου. Πλὴν καὶ τί νὰ κάμω διὰ νὰ σωθῶ, ἀφοῦ ἡ κεφαλὴ μου ζητεῖται ἐπὶ πίνακίου, καὶ χίλια δῶα λόγια κακόβουλα ἐρρέθησαν κατ' ἐμοῦ, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔπρεπε καὶ ὅπως δὲν ἔπρεπε ἴσως;

Εἰξεύρεις, ὅτι αἱ ἀρχαὶ καὶ ἡ πεποίθησίς μου, ὅτε ἤρρησα τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἦτο· ἀφοῦ δὲν γράψω κατὰ θρησκείας, κατὰ τῶν καθεστώτων κατὰ τῆς κυβερνήσεως κατὰ τῶν ὑπουργῶν ὅτι περὶ ὧν αὐτῶν ἠδυνάμην νὰ γράψω χωρὶς νὰ τρέγω κίνδυνον νὰ σημειωθῶ ὡς σφόδρα ἀντιπολιτευόμενος. Οἰαδήποτε δὲ καὶ ἂν ἦναι ἢ ἐν τῇ Γερουσίᾳ ὑπάλληλου θέσις μου, οὐδέποτε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, ὅτι προσέβαλα Γερουσιαστὴν, ὑπερασπιζόμενος, ὡς ἰδιώτης Ψαριανός, τὴν τιμὴν καὶ τὰ ἔργα τῶν Ψαριανῶν, ἀπέναντι τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀντιζηλίας. Ἀναμένω λοιπὸν τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν μου, ἢ τῆς καταδίκης μου τὴν ἀπόφασιν, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπίσημος ἀπολογία μου, ἂν αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ κατηγορία μου.

Ἀσπάζομαι σε ἀπὸ ψυχῆς

Ὁ πρόθυμος φίλος σου.

— Ἐλα τώρα δαιμόνιον διαβίβασέτο ὡς ἀστραπὴ, καὶ κατόπιν παιζομεν, ἂν ἔχωμεν πνεῦμα, μὲ ὀλίγας λέξεις· γελῶμεν μὲ τὸν κόσμον καὶ τὴν κοινωνίαν ἕως οὐ γελάσωσι μὲ ἡμᾶς, καὶ τέλος κοιμώμεθα ἀμέριμνοι περὶ τῆς αὔριον, ἐνόσω δύο ὀφθαλμοὶ καὶ δύο πόδες μᾶς ὀδηγοῦσιν εἰς τὸ τυπογραφεῖον, τοῦ ὁποῦ ἐργασίαν προσφέρει ἡ σύνταξις τῆς ἐφημερίδος μας, καθὼς τὴν ἕλην αὐτῆς ἢ οὐρά σου, καὶ τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεως αὐτῆς καὶ ἡμῶν, οἱ εὐλογημένοι συνδρομηταὶ μας. . . .

— Πλὴν μάθε, ὅτι ἀνασκαλίζων προχθὲς τὰ χαρτοφυλάκια μιᾶς ἐξοχότητος, ὄχι βέβαια τὸ χαρτοφυλάκιον τῶν ἀποκρύφων, διότι εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν καθὲς ἄλλο ἢ τὰ ἀπόκρυφα τῶν ἐξοχότητων συμφέρει νὰ γνωρίζωμεν· ἀλλὰ τὸ περιέχον τὰ σχέδια τῶν ὑπὸ ἐπιτηρηγασίαν νόμων καὶ τὰ περὶ διοργανισμοῦ καὶ βελτιώσεως τῆς εὐδαιμονίας τοῦ τόπου σορὰ ἀπορρήγματα τῶν νομοδιδασκάλων μας, εὐρον μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὰς ἐξῆς ἀξιοσημειώτους σκέψεις ἐπὶ τοῦ καθυποβληθησομένου εἰς τὰς πρώτας συνεδριάσεις τῶν βουλευτικῶν σωμάτων . . . τύπου νόμου, αἰτινες ἐνῶ χρησιμεύουν ὡς ἡ συνήθης δικαιολογητικὴ ἐκθεσις, συνάμα γίνεται καὶ μία ὠραία κατῆχησις διὰ τοὺς καλοὺς χριστιανοὺς, κατὰ τῆς κατηραμένης ἐλευθεροτυπίας, ἧτις τόσους σκανδαλίζει καὶ ἀνησυχεῖ, πολλάκις καὶ μίαν καλὴν κυβέρνησιν.

— Πρόκειται νὰ καθυποβληθῇ λοιπὸν περὶ τύπου νόμος:

— Μάλιστα, μάλιστα κατ' αὐτοῦ πρόκειται, καὶ λέγει ἡ ἐκθεσις ἢ ἡ κατῆχησις.

« Ἐπειδὴ καὶ ἐκπρόχθη, ὅτι ὁ τύπος ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἐλεύθερος, φθά-
νει μόνον νὰ μὴ γράφῃ. . . καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ τιμωρῶνται νομίμως
ὅσοι ποτ' ἤθελον γράψαι· ἐκρίθη ἀναγκαῖα ἡ σύνταξις ἐνὸς νομοσχε-
δίου, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην ὄλων τῶν καλῶν καὶ φιλησούχων πολι-
τῶν· διότι τίς ζητεῖ τὴν ἐλευθεροτυπίαν;

- Τὰ πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα.
- Ὅποια ἀποτελέσματα ἔχει ἡ ἐλευθεροτυπία;
- Τὴν βλάβην τῶν δημοσίων συμφερόντων, ἐνοχλοῦσα πάντοτε τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς κινήσεις τῆς.
- Τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ ἐμποδίσωμεν τὸ κακόν;
- Διὰ τῆς λογοκρισίας.
- Καὶ τίς θέλει διεξάγει αὐτήν;
- Ἐν ὄρκωτὸν, ἀλλὰ διαρκὲς δικαστήριον, διότι ὁ ὄρκος ὡς κεφά-
λαιον θρησκευτικόν, δίδει ἐχέγγυα ἀφιλοκροδεΐας, καὶ ἐπιτέλει ἀμερο-
ληψίαν χαρακτῆρος εἰς τοὺς δικαστὰς, οἵτινες θὰ ἐκλέγωνται ἐκ τοῦ
καταλόγου τῶν ἀναγνωρισμένων ἀγαθῶν πολιτῶν. Διότι τίς ζητεῖ τὴν
ἐλευθεροτυπίαν;
- Αἱ πονηραὶ καὶ διεστραμμέναι καρδίαι, οἱ κακοὶ πολῖται.
- Καὶ τίνες εἶναι καρδίαι πονηραὶ καὶ διεστραμμέναι, πολῖται
κακοί;
- Οἱ ἐφημεριδογράφοι.
- Καὶ μετ' αὐτούς;
- Οἱ συνδρομηταί.
- Ἄλλοι;
- Οἱ ἀναγνώσται.
- Οἱ δὲ ἀγαθοὶ, τὰ στηρίγματα τῆς ἐθνικῆς δόξης, καὶ τῆς εὐημε-
ρίας τὸ δένδρον, τὸ δίδον ἀγλαοὺς καρπούς;
- Οἱ μὴ ἐφημεριδογράφοι, καὶ οἱ μὴ συνδρομηταί.
- Καὶ μετ' αὐτούς;
- Οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι, ὅσοι δὲ εἰξεύρουσι οὔτε νὰ ἀναγινώσκωσι.
- Πῶς χαρακτηρίζουν οἱ ἀγαθοὶ πολῖται τὴν ἐλευθεροτυπίαν;
- Ὡς δένδρον τοῦ ὁποίου καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ἡ σκιὰ, καὶ ἡ ἀτμο-
σφαῖρα εἶναι θανατηφόρος.
- Καὶ τί πρέπει νὰ γίνῃ;
- Νὰ ἐκριζωθῇ διὰ τῆς λογοκρισίας ἐνὸς ὄρκωτοῦ καὶ διαρκοῦς
δικαστηρίου.
- Καὶ μόναι αἱ ἐφημερίδες ἐκφράζουν τὴν ἐλευθεροτυπίαν;
- Ὁχι· βέβαια, ἀλλὰ καὶ κάθε εἶδος βιβλίου.
- Καὶ τὰ βιβλία ἔχουσιν ἴσην τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῶν ἐφημερίδων;
- Συνήθως εἶναι χειρότερα.
- Ὅποῖον μέτρον πρέπει νὰ ληθῆ καὶ δι' αὐτά;
- Ὅ,τι καὶ διὰ τὰς ἐφημερίδας.
- Εἰς ὁποῖαν δὲ τάξιν πολιτῶν ἀνάγονται οἱ βιβλιογράφοι, καὶ
οἱ ἀναγινώσκοντες αὐτά.

- Ἀμφοτέρω εἰς τὴν τάξιν τῶν κακῶν πολιτῶν.
- Μὲ τί δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν ἐν βιβλίον.
- Μὲ ὅφιν ἰοφόρον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ καταπατήσωμεν.
- Τίνι τρόπῳ;
- Διὰ τῆς λογοκρισίας. . . κτλ. κτλ. κτλ.
- Αἱ! σοῦ ἀρέσκεις, Δέσποτα;
- Θαῦμα, μὰ τὸ σατανικὸν πνεῦμα σου, ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν ἐν-
θυμήθη νὰ ἀναφέρῃ.
- Ὅποῖον;
- Περὶ τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων, καὶ εἰς ποῖαν κατηγορίαν
τὰ θέτει.

— Αἱ! δὰ καὶ μήπως ἔχομεν πολλὰ, τὸ κακὸν εἶναι ὀλίγον, διότι
ἐν μόνον περιοδικῶν σύγγραμμα ὑπάρχει — ἡ Πανδώρα — καὶ τῆς ὁποίας
τὸ πυξίον ἠνείχθη πλέον καὶ τὰ κακὰ διεσάρησαν.

— Θαυμάσια! πλὴν καὶ περὶ θεάτρου δύο λέξεις, τρικέρατον!

— Μετὰ χαρᾶς, Δέσποτα μου, εἰξεύρεις, ὅτι τὴν προσταγὴν σου
ἀνέμμενα, ἄλλως ὀλόκληρον ἄρθρον ἠδυνάμην νὰ δώσω ὡς μελοδράμα,
ἂν τὰ μελοδράματα εἶναι τώρα συρμὸς νὰ ἀναγινώσκωνται ἐπὶ τῆς
σκηνῆς· ἐπειτα δὰ, ἂν μ' ἀκούσης, θὰ ὁμολογήσης ὅτι τὸ forte μου εἶ-
ναι τὰ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Ἐν πρώτῳ, ὄχι· ἦτον ἐσπέρας, διότι τὴν ἐσπέραν πάντοτε δίδον-
ται αἱ παντοειδεῖς παραστάσεις, καθὼς λόγου χάριν τὰ θεάτρα, τὰ ὑ-
πουργικὰ συμβούλια, αἱ συναναστροφαί, αἱ μουσικαὶ συμφωνίαι, αἱ
ἀπαγγελίαι, ἡ αἱ ἐσπερίδες τοῦ Κ. Καπέλα· τὰς ὁποίας ἀπὸ μετριο-
φροσύνης δὲν ὠνόμασε νυκτερίδας καὶ τόσαι ἄλλαι τέλος *συνεκτεύξεις*
ἀνθρώπων, τὸ ἐσπέρας συνείθως δίδονται.

Λοιπὸν ἐν ἐσπέρας, φίλε μου, ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἑλληνικὴ παράστασις,
μάλιστα, ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ, ἦτον ὁ Ἀριστόδημος ἡ τόσον ἐπιτυχῆς
αὐτῆς παράστασις, ἥτις ἔστησε τρόπαον εἰς τὴν μύτην τοῦ πρώτου ὑ-
ποκριτοῦ Καπέλα, ὅστις κατέπεσε, καθ' ἣν στιγμὴν, τὸ αἶσθημα τὸν
ἔλεγε νὰ συρθῆ πρὸς τὰ ὀπίσω εἰς μίαν παραφορὰν του, ἡ τέχνη (διό-
τι ὁ Κ. Καπέλας εἶναι τῆς τέχνης ἄνθρωπος) τὸν ἔλεγε νὰ βιβθῇ
πρὸς τὰ ἐμπρὸς, καὶ ἰδοὺ ἀμφιταλαντευθεὶς κατέπεσε πρηνῆς καὶ ἐδο-
ξάσθη ὁ Ἀριστόδημος.

Ἀλλὰ μὴ νομίσετε, ὅτι αὐτὸ μόνον εἶχομεν νὰ σᾶς εἴπωμεν, ὄχι
δὰ· εἶχομεν καὶ ἄλλα πολλὰ, δηλαδὴ,

Ἐνῷ αἱ θύραι τοῦ θεάτρου ἦσαν κεκλεισμέναι, καὶ ἔσωθεν ἡ ἐ-
πιτροπὴ, καὶ ἡ ἐφορία, καὶ ὁ Καμπούρογλου ἐσκέπτοντο καὶ ἐσυζήτουσι
ἂν ὁ Ἀριστόδημος ἔπρεπε νὰ φορῇ ὀμματοῦάλια ἢ ὄχι· αἶφνης

- Τὰκ, τὰκ.
- Τίς εἶ;
- Ἐγώ!
- Τίς εἶσαι σὺ;

— *Ai! per Bacco!* εἶμαι ὁ Μπονδελμόντης, ἡ Μελοπομένη τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος, καὶ σὰς παρακαλοῦμεν μεθ' ὅλης τῆς ἀβρο-
προσύνης νὰ μᾶς ἀδιᾶσετε τὴ γωνιά.

— Τί; ἀπὸ τοῦδε . . . κύριε Καμπούρογλε! κυρία ἐπιτροπὴ!
εἶναι δυνατόν! μόλις ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐλύθη καὶ τὸ κοινὸν ἤρχησε
νὰ ἐνθυμεῖται, ὅτι εἶχέ ποτε παρελθὸν ἔνδοξον καὶ ἱστορίαν· καὶ ὅτι τὸ
παρὸν τοῦ ὄσω μικρὸν καὶ ἐλάχιστον, ἀν ᾗναι, τῷ ὑπόσχηται διὰ τῆς
Ἑλληνικῆς φωνῆς μέλλον ὤραϊον, λαμπρόν. . . .

— Κύριοι εἶναι χειμῶν, φωνάζει ἔξωθεν ὁ Μπονδελμόντης, ἀνοι-
ξατε τὴν θύραν τοῦτου τοῦ κλωβίου νὰ εἰσελθῶμεν, διότι μᾶς ἀνή-
κει τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον ἐνὸς ἐκάστου ἐγράφη ἀπὸ κτήσεως θεά-
τρου καὶ ὁ γέγραφε, γέγραφε.

Ἀπηλπισμένοι, οἱ καλοὶ μᾶς ὑποκριταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, καὶ
προπάντων ὁ τρομερὸς Ἀριστόδημος, ἤνοιξαν τὰς θύρας καὶ κατεσκή-
νωσαν ἐντὸς, τῆς Ἰταλίας τὰ πετεινά.

Τίς ἤθελε τολμῆσει ποτὲ νὰ κλείσῃ τὸ θέατρον τοῦ ἀρχαίου Ἀ-
θηναίου, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἕλληνα νὰ ὑμῆσῃ τὴν δόξαν του εἰς τὴν
πάτριόν του φωνήν; καὶ ἐντούτοις εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐγκαυχωμένους, ὅτι
εἴμεθα ἀπόγονοι ἐκείνων, κλείεται τὸ στόμα καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται
νὰ ἔχωμεν ἀναμνήσεις ἐθνικὰς· καταπιέζεται τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν αἰσθη-
μα, μᾶς δεσμεύουσιν ἐπὶ τῶν θράνων μᾶς ἄλυστοι ἐξ ἀνθέων, δυσκο-
λότερον νὰ διασπασθῶσιν ἢ τὰς χρυσᾶς, καὶ σειρήνων φωναὶ ἀκατάλυπ-
τοι κατέχουσιν ἡμᾶς εἰς ἐκστάσεις, ἥτοι εἴμεθα αἰχμάλωτοι ἐθελονταὶ
τῆς ξένης Μελοπομένης καὶ τοῦ Ἰταλοῦ Μπονδελμόντη.

Ὡ! εἰς ἄλλους καιροὺς καὶ ἄλλην κοινωνίαν τὶ σαπημέναις πα-
τάτες, τὶ ντομάτες, ἤθελον πέσει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνὸσω καὶ τὸ Ἕλ-
ληνικὸν θέατρον δὲν ἤθελεν ἔχει τὸ μέρος του.

Ἄλλ' οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι εἶναι μακρὰν! καὶ πλήρης ἀδιαφορία διεδέ-
χθη τὴν περίοδον ἐκείνην τοῦ φανατισμοῦ, καὶ τὰς μαγικὰς ἡμέρας,
καθ' ἃς δ. η. γ. οὖνται, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα πᾶν ὅ,τι ἀντέβαινον εἰς τὰ ἠ-
θικά καὶ τὰ ἐθνικά τοῦ τόπου, καὶ ἔδιδε χώραν εἰς τὴν διαφθοράν, ἐ-
μισεῖτο ὡς ξένον καὶ ὁ λαὸς συνώμοττε κατ' αὐτοῦ, ὡς ἔπρεπε νὰ πρά-
ξωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων ἀπ' ἀρχῆς.

Μολαταῦτα, εὐνοούμενον Ἰταλικὸν μελόδραμα! σὺ τὸ ὅποιον κατα-
πιέζεις τὸ ἑλληνικὸν αἶσθημα, καὶ διέφθειρας τὸ ἄνθος τῶν τρυφερῶν
καρδιῶν μᾶς, ἐνθυμεῖσαι, τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐμφανισεώς σου, ἐνθυμεῖ-
σαι, ὅτι σὲ ὑπεδέχθημεν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, καὶ ἄνθη στεφά-
νων καὶ ποιητῶν ἄσματα ὑμνησαν τὰς πρῶτας ἐκείνας παραστάσεις
σου, καὶ ὁ τύπος ὀλόκληρος ὑπὲρ σου ὑψώσε τότε τὴν φωνήν, διότι ἠλ-
πίζαμεν καὶ ἀπὸ σὲ συνδρομὴν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἠθικὴν μόρ-
φωσιν τοῦ Ἕλληνο.

Πλὴν λάβε καὶ τὰ μέτρα σου! καὶ μὴν ἐπανέρχεσαι σήμερον μὲ
τὴν πεποίθησιν, ὅτι θέλεις νικήσει καὶ πάλιν τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ
θεάτρου αἶσθημα ἡμῶν, ἀναμένον νὰ διευθύνῃς καὶ πάλιν τὸ ἄνθος τῆς

νεολαίας μᾶς εἰς τοῦ Κ. Σκούρου καὶ τοῦ Βοιτάρου τοὺς ἀνθῶνας, διὰ
νὰ πλέξωσιν ἐκεῖ τοὺς στεφάνους σου.

Ἄν ἀναγνώσῃς τὰ χρονικά σου, θέλεις ἰδεῖ, ὅτι κατ' ἔτος ἐκπίπτει ἡ
δόξα σου. Ἐτρέχες μὲ ἀνεμον οὐρίον, φοβοῦ ἤδη τὸν ἐναντίον.

Ἐπιτροπὴ τοῦ θεάτρου, ἰδοὺ ἡ σκηνή, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ κατέ-
χῃ ἑλληνικὴ φωνή, παραδίδεται καὶ πάλιν εἰς ξένην, ἥτις ὑπῆρξε τὸ
εἰδῶλον τῆς κοινωνίας ἡμῶν, πρὶν ἡ αἰσθανθῶμεν τὸ δηλητήριόν τῆς·
φροντίσατε καὶ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ἐὰν δὲν ἐπιθυμεῖτε ἡ Μελοπο-
μένη νὰ συριχθῇ, καὶ νὰ ἐμπαιχθῇ ὁ Μπονδελμόντης, καθ' οὗ ἀπὸ τοῦδε
κυρήττομαι ἐγὼ τὸ δαιμόνιον, ἥτοι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ ὁ Ἀβ-
δηρίτης. . .

Ὁ Μπονδελμόντης, ὁ Μπονδελμόντης παράστασις 16 καὶ ὁ μὴν
δεκτώβριος μόλις ἔχει σήμερον 13, ἡμέρα Κυριακὴ φαντασθῆτε, ὁ-
ποία ἐπιτυχία! τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος ὁ Μπονδελμόντης.

Ὁ Κύριος Καμπούρογλος, ἢ ἂν θέλεται, ἢ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς
κοιλίας του ἐπιτροπῆ, ἀπεφάσισαν καὶ καλά, ἐξαντλοῦντες τὴν ὑπο-
μονὴν καὶ τὸ βαλάντιον τοῦ κοινοῦ, νὰ ἐξασκήσουν τὸν ἀκούραστον
λάρυγγα τῶν τραγουδιστῶν, καὶ διὰ τοῦτο, βλέπετε, ὅτι τὰς καθη-
μερινὰς δοκιμὰς τῆς (prove) μᾶς τὰς πωλοῦν ὡς παραστάσεις, τὰς ὁ-
ποίας πληρώνομεν μίαν δραχμὴν ἑλληνικὴν καὶ λεπτὰ πεντήκοντα
πέντε εἰς ἐκάστην εἰσοδον.

Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον μιμητικόν, καὶ μὲ τὸν και-
ρὸν καὶ τὴν ἄσκησιν πολλὰ μανθάνει· ἀλλὰ τὰ πρόσωπα τοῦ Μπονδελ-
μόντη καὶ τοῦ Ἀμεδαίου, Σεβαστὲ Καμπούρογλε, δὲν εἶναι ζῶα μιμητι-
κά, εἶναι κᾄτι ἄλλο εἶδος, μὲ ὅσα καὶ ἂν πίνουν καθ' ἑσπέραν αὐγὰ
μὲ ζάχαριν εἰς τὸ καφενεῖον τῆς ὤραιας Ἑλλάδος· δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅμως
τὶ ζῶον, δὲν μοῦ ἔρχεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὴν γλῶσσαν νὰ σὲ τὸ
εἰπῶ· ὅμως μὲ καταλαμβάνεις, διότι εἶσαι ἄνθρωπος ὅστις! τρώγεις καὶ
πᾶρα πολὺ μάλιστα.

Ἡ Βεατρίτση εἶναι ὠραία ὡς πρώτη κυρία, καὶ δὲν τραγωδεῖ ἄτε-
γνα, ἂν καὶ ψευδίξῃ τρομερὰ, δηλαδὴ ἂν ἐπρόκειτο νὰ εἰπῇ σὲ δοξάζ-
ω θεέμου, θὰ ἔλεγε—θὲ δοκθᾶδω θεέμου—καὶ ὅταν ὑψώσῃ τὴν φωνήν
τῆς εἰς τὴν διαπασῶν, τὸ ἀνοιγμα τοῦ στόματός τῆς τὴν ἀσχημίζει
πολύ, μὰ πᾶρα πολὺ! μολαταῦτα περνᾷ διότι τὰ ἀγάλματα τᾶρα εἶναι
τοῦ συρμοῦ νὰ στήνωνται ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς καὶ οὐχὶ εἰς τὰ
μουσεῖα. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ πετεινὸν, ἡ δευτέρα Κυρία, εἶναι ἄλλου εἶδος
πετεινὸν· νομίζεις, ὅτι κρατεῖς ἀναχειρᾶς σου ἐν στρουθίον, τὸ ὅποιον διὰ
νὰ ἐκβάλῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον φθόγγον, εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ μαδάς,
πτερὸν πρὸς πτερὸν τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ τότε παραμορφώνεται ὄχι κω-
μικὰ ἀλλ' ἀειδέστατα ἡ φυσιογνωμία τῆς· ἐξογγούται ὁ δεξιὸς αὐ-
τῆς ῥῶθων· ἀνασπάται τὸ ἄνω χεῖλος, καὶ καθὼς εἶναι λεπτὸν ὡς φυλὸς
κρομβίου, κρύπτεται ὑπὸ τὴν ἄκραν τῆς ὀξείας ῥινὸς τῆς, τῆς ὁποίας ἡ
σκιά καλύπτει τὴν ἑλλειψιν τῶν ὀδόντων τῆς. . .

Δὲν εἴμεθα δὲ πάλιν καὶ ὅλως ἀνίδεοι τῆς θεωρίας τοῦ θεάτρου, κύ-

με Καμπούρογλε, ὥστε νὰ διςχυριζώμεθα, ὅτι ἡ συνοδία αὐτῆ τῶν τραγουδιστῶν σου δὲν ἀξίζει ἓνα λεπτό, διότι εἰςεύρομεν (καὶ μᾶς τὸ εἶπεν ὁ ταμίας σας) ὅτι τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο πρόσωπον, κοπίζει πρώτη ἀγορά, μέχρι δευτέρας δοκιμῆς 100 σφάντζικα ὡς ἐγγίστα περίπου, κατὰ μῆνα, ἐκτὸς τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς, τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε εἰς βᾶρος τοῦ θεατρῶνου, καθὼς αὐτὸς εἶναι εἰς βᾶρος τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα τοῦ Ἀβδηρίτου, θέλομεν προσφέρει εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν εἰκονογραφίας, τῶν γραφικωτέρων στάσεων ὅσας κατὰ τὰς διαφόρους παραστάσεις λαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ τραγουδισταί.

Α. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διδαχθῶσι τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ ἐκμάθωσιν αὐτὴν ἐντελῶς, εἰδοποιούμεν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτ-τὲν, καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δίδει μαθήματα καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, εἰς ἰδιαιτέρας τάξεις ἐκ μαθητῶν πέντε ἐκτάσθι συγκειμένῃ· ὁ ἐπιθυμῶν εὐρίσκει αὐτὸν εὐκαιρον εἰς συνενόησιν ἀπὸ τῆς 6. μέχρι τῆς 8. Μ. Μ. εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν.

Ὅσοι τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ' ὧν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Τὴν 20^{ην} 8βρίου ε. ε. λήγει ἡ δευτέρα τριμηνία τοῦ Ἀβδηρίτου, οἱ ἐπιθυμούντες νὰ μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσιν ἡμᾶς διὰ τῶν Κ. Κ. ἐπιστατῶν τῶν ταχυδρομείων.

Ὁ Ἐκδότης